

Obvestila

Planinskega društva LISCA Sevnica

OKTOBER 1999 št. 5 leto 2

POROČILO O TABORU OSNOVNOŠOLCEV V LEPENI

Izredno majhno število prijavljenih za tabor v Krnici je vzbudilo dvom, ali je tak tabor sploh smiseln. Tudi vprašanje vodnikov in vodje tabora je kazalo, da bo tokrat tabor odpadel. Velika sreča je, da naš predsednik Jože nikoli ne obupa. Pripravil je nov program in 17 prijavitelcem in njihovim staršem je bil všeč. Torej, tabor bo!

Tabor v Planinskem domu Klementa Juga v Lepeni je trajal le sedem dni, zato smo program spreminjali glede na vreme in prevozno sredstvo. Spoznavanje planinskega sveta smo izvedli tako na turah kot na sprehodu po Lepeni. Pripravljalna tura nas je popeljala po dolini Možnice, za Jerebico pa je bil dan prevroč in mladi planinci še neutrjeni. Toda lepote gora so nas že naslednji zvale na Mangart. Mladi so kljub strmim skalam in hudemu vetru osvojili vrh. Navdušenje se je naselilo v njih in hrepeneče so spraševali za sosednje vrhove. Celó Medo, ki zaradi strahu pred višino ni splezal na vrh, je bil navdušen nad pokrajino. Žal se nam je na poti v tabor pokvaril kombi, zato smo naslednji dan ostali doma. Kratkočasil nas je gorski reševalec Iztok Mlekuž, ki nam je na triurnem sprehodu po dolini Lepene pokazal, kaj vse je naredil lanski potres. Pri koči je predstavil še gorsko reševalno opremo in opisal nekaj reševalnih akcij.

Najpomembnejša tura nas je v meglenem in oblačnem jutru popeljala do Krnskega jezera. Tam so nekateri vozljali, preizkušali vravno ograjo ter hranili požrešne ribe, drugi pa so pohiteli proti vrhu. Toda temni oblaki nad Krnom so nam prišli nasproti in nas z dežjem napodili v dolino. Odpadla je pot na Kanin, saj so obnovljali žičnico, Svinjak pa je nadomestil Mangart.

Svet ob Soči skriva v sebi ogromno spominov na preteklost. Tako smo se skupaj s starši odpravili v muzej prve svetovne vojne v Kobaridu. Topovi, granate, fotografije, kaverna, makete – srhljivo opozorilo, naj človek neha ubijati človeka. Zaradi dežja nismo obiskali slapa Boka pa tudi piknik za starše smo prestavili na septembrski čas.

V Trenti smo z multivizijo spoznali pravljico o Zlatorogu, potovali smo pod gladino Soče, občudovali medveda in lovca Tožbarja, staro planšarijo. Dom Trenta je vreden ogleda. Pred Bovcem smo si ogledali rove, ki jih društvo 1313 skuša ohraniti pri življenju. Prav tako smo pretreseni opazovali razpokane hiše v Bovcu. Tukaj je narava zelo lepa, a kruta.

Veliko smo spoznali in še veliko nam je ostalo za kdaj drugič. Prostega časa je bilo kar premalo, saj nam je pot, pa čeprav s kombijem, vzela več časa, kot smo načrtovali. V nedeljo smo se uspeli skopati v mrzli Soči. Za igre z žogo ni bilo niti časa niti prostora, v visoki travi pa smo izgubljali žogice za badminton in obroče. Igra Skrivni prijatelj je bila zelo naporna, saj smo bili samo v dveh sobah in si moral imeti srečo, da si lahko bil sam v sobi in kaj pripravil za prijatelja. Nekaj malega smo tudi napisali, npr. poročila o turah, in narisali. Ognja in rimžimžima ni bilo – prvi je v Triglavskem narodnem parku prepovedan, drugega pa je onemogočil dež.

Udeleženci 27. tabora so se dobro razumeli med seboj. Menim, da smo se pravilno odločili, ko smo v tabor vzeli le osnovnošolce. Vse bolj pogrešamo deklice, saj za dobro razpoloženje morajo biti tako fantje kot dekleta. Tisti udeleženci, ki so že kdaj bili v taboru, so pogrešali šotore. Čeprav mladi planinci ne bi priznali, da so pogrešali pomivanje posode, pa je vendarle to opravilo, pri katerem sodeluje celotna skupina in se tako oblikujejo novi odnosi. Majhna skupina res pomeni drugačno razporeditev dela.

Zaključni večer je pokazal nekaj nadarjenih igralcev, znova pa smo pogrešali koga s kitaro ali harmoniko. Morda še beseda o oskrbnici koč. Varčevala je s hrano, dokler se nismo pošteno pogovorili. No, na koncu se nas je že navadila, mi smo pa spoznali, kaj pomeni biti sam svoj gospodar.

Za konec še tale misel: od 17 udeležencev tabora v Lepeni je 12 otrok resnih in vztrajnih planincev. Predsednik Jože se je pravilno odločil, ker je tem mladim ljubiteljem planinstva omogočil preživeti nekaj počitniških dni v naravi.

Pedagoški vodja Jelka Slukan

KOROŠKE PRIPOVEDKE ALI KAKO JE BILO V CICITABORU

Začelo se je pod Gašperjevim, najdebelejšim kostanjem v Sloveniji. Pa ne na Koroškem. Nad Radečami, kjer nas je »krivec« za organizacijo prvega cicitabora, Joško Prah, navduševal za Koprivno. Vsi smo vneto brskali po Atlasu Slovenije in drug drugega spraševali, kje je ta čudežna dolina.

Nekaj tednov kasneje sva z Joškom že brzela proti Koroški. Navdušila naju je že Črna na Koroškem, ko pa sva zavila v dolino Koprivne in se v tamkajšnji osnovni šoli srečala s štirimi osnovnošolci in njihovo kuharico, so se razpršili vsi dvomi o pravilnosti naše odločitve in v duhu sva že sestavljala vabilo.

Ivanin predlog, da za kuharico pridobimo Šutarjevo Marijo, sva pograbila z obema rokama. Beseda je dala besedo in Marička, kot smo jo klicali, je postala naša naj planinska "mamca". Taka "taprava", ki odlično kuha, ki nič ne sitnari in se od srca rada smeje.

Z novo nogometno žogo, ki nam jo je bo odhodu podarila gospa Ivanka, lastnica trgovine Kolo, se je štirinajst družin, sedemindvajset odraslih in osemindvajset otrok, starih od 6 mesecev do dvanajst let, 31. julija za sedem dni odpravilo na Koroško, v Koprivno. Tam so nas, poleg dobrega kosila, čakali Marička, ekonom Fonz in animatorka Erika, brez katere sproščenosti in topline, ki ju je izžarevala ob druženju z našimi najmlajšimi, cicitaborove delavnice in proste urice ne bi bile tisto, kar so bile. Poleg izletov, seveda.

Koroška nas je s svojimi dolinami in gorskimi kmetijami povsem prevzela. Vzpon k romarski cerkvi Sv. Ane je bil posebno doživetje. S svojim pohodom smo najbolj navdušili gospoda župnika, saj smo od številnih romarjev z vseh vetrov bili edini, ki smo se k sveti Ani odpravili peš. Trud malih nožic je bil poplačan z obilno malico in pa seveda ogledom črne Matere Božje z Jezusom, ki so ju, po pripovedovanju, daljnega leta 1590 prinesli iz samostana na Katalonskem hribu Montserr'at.

In če si v deželi kralja Matjaža, se spodobi, da ga obiščeš. Res smo se že drugi dan našega taborjenja odpravili pod Peco in komaj dočakali, da nas je od Doma pod Peco (1665 m) pot pripeljala do Matjaževe jame. Še vedno je tam, z roko si podpira utrujeno glavo in šteje kovance. Stoječ za ograjo, ki varuje kralja Matjaža, so se cicitaborniške bučke hitro razgrele in pustile domišljiji prosto pot.

Še pestrejša je bila pot od 1240 m visokega prevala pri cerkvi Sv. Duha pod Olševo do Potočke zijalke, ki na 1770 m odpira prečudovit pogled na Logarsko dolino in alpske vrhove. Ta strah zbujajoča votlina, v kateri je bila v kameni dobi lovska postojanka in

kjer so izkopali ostanke in okostja menda štiridesetih živalskih vrst, je lase in ušesa naših malčkov palčkov privzdignila predvsem ob spoznanju, da se jamski medved morda še vedno potika kje v bližini. Nikoli ne veš. Tudi mi nismo vedeli, dokler nam ni predzadnji dan gozdar iz Črne povedal, da so tudi v neposredni bližini naseljeni medvedi in da mu je eden od njih do smrti pokončal bika in hudo ranil konja.

Koča na Grohatu (1460 m), do katere smo se četrti dan povzpeli mimo Bukovnikove kmetije, najvišje na Slovenskem (1327 m), je nudila pravi raj utrujenim planincem. Zdramilo nas je šele ukanje Darka, Mojča, Ajde, Lenarta, Luke, Špele, Line in Jake, ki so nam, male pikice, mahali izpod Male Raduhe (2029m).

Ko smo se peti dan iz doline Topla, v kateri so nekdaj pele žage, mleli mlini in ropotali rudarji, in ki je že od leta 1966 edini z zakonom zavarovan krajinski park v tem delu Slovenije, podali proti dolini Koprivne, smo se do sitega najedli gozdnih jagod. In na lastne oči smo prebrali tablo z napisom »hudi biki«. In kot so rekli tisti, ki so pred biki morali bežati, ne podcenjujte tovrstnih napisov!

Na zadnji cicitaborniški izlet smo se opravili pod vodstvom domačina iz Črne. Najprej nas je peljal na ogled »doline smrti«, kot pravijo naravi okrog naselja Žerjav, ki je zaradi dolgoletnega onesnaževanja zelo opustošena. Po počitku pod mogočno Najevisko lipo, najdebelejšim drevesom v Sloveniji, smo smuknili še k Domu pod Smrekovcem (1375 m). Potem so cicitaborske poti vodile samo še pod zemljo, na ogled rudnika v Mežici, kjer smo opremljeni s svetilkami in pelerinami spoznavali skrivnosti podzemnega sveta.

Taborjenje z družinami je svojevrstna izkušnja, tako za starše kot za otroke. Spanje v šotorih, druženje pod milim nebom, krepitev tovarštva na pohodnih poteh, ustvarjanje izdelki narave, ki se ponujajo kar sami od sebe, vse to so doživetja skupnosti, ki želi vsaj nekaj dni v letu preživeti z naravo v naravi. Držimo pesti, da planinska volja, ki jo v naših najmlajših šele prebujamo, ne bo usahnila.

Za pomoč pri izvedbi cicitabora se zahvaljujemo Športni zvezi Sevnica, Osnovni šoli Boštanj, Lovski družini Šentjanž, g. Zdravku Mastnaku, Marički, Eriki, Fonzu in Basu (ki sta neutrudno krajšala že tako kratke večere) ter seveda vsem našim velikim in malim cicitabornikom.

Marjeta Gunstek

»U TATRY«

Kaj naj sploh napišem? Nekaj številčk za začetek, nato, kaj smo videli, prehodili in doživeli, za konec pa naj kakšno besedo doda še Tomo. Torej, 19. julija ob 2.00 zjutraj nas je krenilo na pot točno 20 in seveda šofer, brez katerega bi tanko piskali tako na cesti, kot še kje drugje. Dobrih 800 km dolga pot do vznožja Visokih Tater je bila utrujajoča in zeeelooo dolga, vsa čast Lojzu. Celje, Maribor, Dunaj, Bratislava, pa smo šele na pol poti in ura je že 12.00. "Ja, pa kaj potem, saj smo na dopustu!" smo si prigovarjali.

Prvi dan: jutro. Mrzlo, kot v pasji »štal«, vsi smo poležali malo dlje, kajti 18-urna vožnja je pustila posledice, zato smo se odločili za ogled Poprada, mesta, ki je kandidiralo za olimpijske igre 2006 in bilo hkrati konkurent naši Kranjski Gori oz. kandidaturi treh dežel.

Še pred ogledom smo poiskali drug kamp, kajti nad prvim smo bili kar malce razočarani.

Drugi dan: prva tura. Zgodaj se res nismo odpravili iz kampa, očitno se nas je prijelo socialistično razpoloženje, ki je na Slovaškem prisotno še na kar nekaj korakih. Izhodišče prve ture je bilo turistično mesto Stary Smokovec oz. spodnja postaja gorske železnice, ki nas je popeljala na 1285m visoki Hrebienok, nekakšno vozlišče in križišče poti Tatranskega narodnega parka. Vse poti v Tatrah so res lepo urejene, vsaka ima celo svojo barvo. Mi smo se odločili za modro in pot po Vel'ki Studeni dolini, končni cilj pa je bila Zbojnicka chata (1960m). Res lepa dolina, ni pa nam bilo jasno, zakaj na križišču modre in zelene poti vsi krenejo po zeleni. Po nekaj urah smo razkrili skrivnost in zelo težko prenesli razočaranje, da tudi v gorah obstajajo enosmerne poti.

Tretji dan: vreme se je poslabšalo, zato smo se odločili samo za gondolsko vožnjo iz Tatranske Lomnice do zvezdarne pod Lomnickim štitom in krajši sprehod, od daljše ture so nas odvrnili dež, megla in veter. Edini, ki si je privoščil vožnjo do vrha Lomnickega štita, je bil šofer Lojz, navdušen nad tem, kam so Slovaki speljali gondolo. Preostanek dneva je minil ob spoznavanju turistične ponudbe ob vznožju Visokih Tater.

Četrti dan: ponoči dež, zjutraj dež, nekateri so celo mokri, ker šotori puščajo. Zakaj neki? Dopoldne smo nekako prevedrili pod šotori in improviziranimi baldahini ter ob kavi, ki jo je neutrudno kuhal Lojz. Imeli smo pravo »kofetarsko« dopoldne, pa še to: "barkafe" je zakon! Popoldne pa smo se šli turiste, si ogledali Belianske jame in imeli odlično kosilo v tradicionalni slovaški gostilni, imenovani »KOLIBA«.

Peti dan: Slovenski raj.

Šesti dan: vreme končno pokaže lepši obraz in hajdi v hribe. Končno. Rysy, prihajamo! Rysy, skoraj 2500 m visoka gora, slovi po čudovitem razgledu. Očitno za to vedo vsi, ki pridejo na oddih v Tatre. Madona, saj je "tle" skoraj vsa Slovaška, kolona se začne delati uro pred kočjo pod Rysyjem, ko pride na vrsto malo zahtevnejši del poti, pa stojimo in čakamo, da se Slovaki spravijo čez. Pri koči (2250m), v koči in na poti proti dobro uro oddaljenem vrhu Rysyja pa kar mrgoli ljudi. Jok, jaz že ne grem na vrh, pri meni čredni nagon ne deluje več, pa tudi pri ostalih ne, tako da se soglasno odločimo za skok v dolino in kratki ogled Štrbskega Plesa.

Druga skupina se igra turiste.

Sedmi dan: selitev s Slovaške na Madžarsko, kar smo nekateri težko prenesli, pa srečanje s podkupljivim slovaškim carinikom in zapravljanje zadnjih kron v bifeju ob cesti, kjer je runda za 21 ljudi stala neverjetnih, v našo denarno enoto preračunanih, 600 SIT. Eger, lepo Madžarsko mesto, približno 120 km SV od Budimpešte. Dežela tokaja, gričev, posejanih z vinogradi in mnogimi vinskimi kletmi. Ponoči spet dež.

Osmi dan: zaradi slabega vremena se selimo bolj na jug ob jezero Tisza, kjer se zakampiramo za dva dni.

Deveti dan: L. ob vodi, iskanje »pasuša«, urejanje policijskega zapisnika, zvečer kuhanje golaža.

Deseti dan: pot proti domu z vmesnim postankom v Budimpešti, nekateri na kavo, dva pa na naše veleposlaništvo po vstopni potni list. Končno Slovenija in obilna večerja v

Ormožu. V Sevnico prispemo v bistvu že enajsti dan, ob 2..30 zjutraj, prtljago pa pridemo iskat popoldne kar k Lojzu, kjer že gledamo prve slike in obujemo spomine.

Tole je bilo od Pepita, zdaj pa še moj pogled na zadevo.

Priprave in organizacija so se začele že kmalu po novem letu. S Pepijem sva si razdelila delo. Jaz sem se ukvarjal bolj z načrtovanjem, on pa s propagiranjem zadeve med ljudmi. Glede na obiskanost prejšnjih mladinskih taborov je dvajset kar lepa številka. Že pred odhodom sva trepetala, ali se bo prijavilo dovolj ljudi, da se bo zadeva finančno izšla. Največji strošek je vsekakor prevoz in res smo imeli srečo, da je Lojz takrat še imel svoj mali avtobus, vem, da ga je zdaj namreč prodal.

Pri iskanju informacij na internetu sem presanjaril ure in ure. Sem pač tak, da hočem biti pripravljen na vse, čeprav imajo na koncu vsi občutek, da je zadeva improvizirana. No, saj do neke mere tudi je. Kaj pa morem, če smo šli samo za deset dni, kar je vsekakor premalo za kar dve državi.

Že nekaj dni pred odhodom sem bil zelo živčen, tik pred odhodom pa sem samo še upal, da bo šlo ves po sreči. In je šlo? No, najboljši odgovor bi bil: »Konec dober, vse dobro«.

Naj dodam še nekaj malce manj planinskih vtisov.

Slovaška se mi je vtisnila v spomin kot dežela z dvema obrazoma. Poprad, mesto ob vznožju Tater, je letos kandidiralo za zimske olimpijske igre. Niso jih dobili. Na eni strani lepo urejena mestna središča in turistični predeli, za vogalom pa socialistični bloki in revščina. Nekako se mi zdi, da bi pozimi, ko sneg prekrije sivino predmestja, mesto lahko izgledalo prav prijetno

Za turizem je, vsaj v Tatrah, dobro poskrbljeno. Povsod polno prospektov, ki opisujejo neslutene možnosti preživljanja prostega časa. Veličastne gore kar vabijo, da jih obišeš. Kamp ponuja bazen, savno, masaže, pa še kaj bi se našlo. Toda kaj, ko idila kar nekako mine, ko izvem, koliko zasluži receptorka v kampu.

Drugače pa sem se počutil kot kralj. Lahko smo si privoščili najboljše restavracije in najdražje jedi. Slovenci, ali pa mogoče samo sevniški planinci, smo znani po tem, da smo zelo dobri gostje. Tudi tokrat se je to potrdilo, saj si je prodajalec v lokalni trgovini ob odhodu zaželel, da bi ostali vsaj še mesec dni.

Na drugi strani pa me je Madžarska tako očarala, da sem se odločil, da se zagotovo še vrnem. Najprej večer v mestu Eger. Znano predvsem po vinu, imenovanem bikova kri. V mladosti sem prebral knjigo Egerski junaki, ki opisuje boje s Turki na tem področju. Ime mesta Eger se mi je tako vtisnilo v spomin, da sem si ga takoj, ko sem ga ugledal na zemljevidu, zaželel obiskati. Mesto je bilo tako meni kot organizatorju kot vsem ostalim popolna neznanka.

Prijetno nas je presenetilo z lepo urejenim in prijetnim mestnim jedrom in kaj kmalu smo ugotovili, da je bistvo turizma v tem mestu vino. Obisk v lokalnem turističnem uradu se je bogato obrestoval. Našli smo kamp ob vznožju vinskih gričev in nešteti kleti. Pa ne navaden kamp. Kamp z bazenom.

Slučajno sva z Rožletom tisti večer praznovala rojstni dan in bikova kri je tekla v potokih. Spomnim se, da sem igral violino, da je lilo kot iz škafa in da je Lojz ob spremljavi violine pel operne arije.

Naslednji dan smo načrtovali vzpon na najvišji vrh Madžarske, pa vendar mi je ob jutranji kavi prišel v roke prospekt o lepotah jezera Tisza. V bistvu gre za področje, kjer se reka z enakim imenom razlije v nekakšno močvirje. V prospektu je izgledalo zares idilično. In sem uspel, kmalu smo "spakirali" in se odpeljali na jug. Prvič v življenju sem zares začutil, kaj pomeni ravnina. Ob poti so se vrstila polja, ki jim kar ni bilo videti konca.

V kampu smo naleteli na težave, saj celo receptorka ni znala nobenega jezika, razen svojega. Kar naprej je pihalo in komarji so bili zares nadležni. Kljub temu in kljub prehladu, ki se me je nezadržno loteval, me je kraj navdal s čudnimi, doslej neznanimi občutki. V bližnjem gozdu, ki se mi je zdel kar nekako čaroben, sem se opajal s čudovitimi zvoki šumenja dreves, petjem ptičev in brnenjem tisočih insektov. Enakomeren veter, ki ni nikoli nehal pihati, je ustvarjal občutek večnosti in krotil poletno vročino. Odločil sem se, da se zagotovo še kdaj vrnem.

Ko zdaj, dva meseca po vrnitvi in ob pogledu na razpis na steni pred mano, razmišljam o poletnih pripetijah, me prevzameta topla nostalgija in ugodje na eni strani, na drugi strani pa se nikakor ne morem znebiti občutka, da je bilo to zadnjič. Včeraj sem se zaposlil in treba bo začeti živeti.

Tomaž Hohkraut

PLANINSKI TABOR SEVERNA EVROPA 1999

Tabora smo se udeležili: Vinko Šeško - vodja tabora, zadolžen za izvedbo programa in pohodni del, Janez Levstik in Jože Suhadolčan, zadolžena za turistični del in prenočišča, Janez Krajnc, zadolžen za blagajno, Matevž Šunta, zadolžen za prehrano, Ivan Veber, Vida Ribič-Suhadolčan, Matic Suhadolčan, Lovro Suhadolčan, Olga Levstik, Urša Levstik, Nuša Levstik, Andrej Mrvič, Marija Veble, Ivan Veble, Vika Pajnič, Milena Žohar, Vid Šušteršič, Nevenka Cimperšek, Jože Cimperšek, Milena Krajnc, Dušan Klenovšek, Elčka Šeško, Anica Perme, Bernarda Androjna, Ana Šintler, Lado Šintler, Maja Veber, Jerneja Veber in šoferja Ivan in Franci Veber. Skupaj torej 30 udeležencev in dva šoferja.

Hrano in pijačo smo imeli skupno, v glavnem nabavljeno doma, le kruh, mleko in zelenjavo smo kupovali na poti. Kuhali smo v štirih skupinah po osem udeležencev. Spali smo v avtobusu, kjer smo uredili deset ležišč, in v malih šotorih. V nočeh, ko smo se vozili, smo se menjavali na ležiščih v avtobusu.

23. 7.: ob 17. uri smo se zbrali na parkirišču na Planinski cesti. Avtobus s prtljago smo napolnili do zadnjega kotička in ob 18. uri odpotovali proti Šentilju. Pot smo nadaljevali mimo Gradca po pyhrnski avtocesti do Passaua, mimo Regensburga, Vursburga, Hannovera, Hamburga do Puttgardena.

24. 7.: ob 16. uri smo se vkrcali na trajekt do Rodbya na Danskem in ob 19. uri smo bili v kampu Hossager v kraju Humlebeak, še naprej od Kobenhavna.

25. 7.: ob 8. uri smo krenili na pot proti Helsingorju in kmalu prispeli na trajekt do Helsingborga. Pot smo takoj nadaljevali mimo Jonkopina in jezera Vattern, Linkopinga, Norrkopinga in Nykopinga do Stockholma. Ob 16. uri smo bili v mestu. Najprej so si nekateri ogledali park oziroma muzej na prostem Skansen, ki prikazuje življenje v Skandinaviji v preteklosti. Eni pa so si raje ogledali muzej znamenite ladje Vassa. Ob 19. uri smo se odpeljali še v center mesta, kjer smo videli kraljevo palačo, mestno hišo (seveda le od zunaj) in glavno ulico. Ob 21. uri smo že nadaljevali vožnjo proti severu. Vozili smo vso noč, vendar smo bili že tako visoko na severu, da se nebo ni popolnoma zatemnilo.

26. 7.: vozili smo se mimo Uppsale, Gavle, Soderhamna, Sundsvala, Ornskoldsvika, Umea, Lulea v mesto Haparanda na finski meji. Na meji smo nekaj časa čakali na carini, ko pa smo videli, da osebni avtomobili vozijo mimo brez postanka, smo tudi mi odpeljali proti finskemu mestu Tornio. Kmalu nas je dohitelo službeno vozilo. Ustavili so nas in brez pripomb opravili mejne formalnosti.

Po 13. Uri smo prispeli v Rovaniemi na polarnem krogu. Ogledali smo si zanimiv artični muzej. Ustavili smo se v božičkovi deželi in se prvič srečali s prebivalci severa Samuji. V kraju Vikajarvi ob jezeru z istim imenom smo se ustavili v kampu. To je bila naša prva noč brez teme.

27. 7.: ob 8. Uri smo se odpravili naprej proti severu. Pri kraju Tankavaara smo si na hitro ogledali nacionalni park in opuščene zlatokope, ki so spremenjeni v muzej, turisti pa za malo denarja pridno izpirajo že nešteto krat pregledano zemljo, če bodo morda le našli zlato zrnice. Pred poldnevom smo že nadaljevali pot do največjega finskega jezera Inari. Še prej smo si v mestu Ivalo nakupili hrano, da smo ob jezeru lahko prijetno kosili. Pot smo hitro nadaljevali do norveške meje v kraju Karigasniem in mimo Karasjoka proti Nordkappu. V kraju Lakselv smo bili že pri morju v zalivu Porsangen. 120 km pred Nordkappom smo še videli kmetijo z urejenimi travniki in silažnimi balami. Za Nordkapp nam ni bilo treba več na trajekt, saj je pod morjem že speljan tunel, tako da smo bili ob 21. Uri že na skrajni severni točki Evrope na Nordkappu. Predali smo se čarom severa, na žalost pa nismo videli polnočnega sonca, ker je bilo za oblaki. Dan in rdeči oblaki na severu pa so kazali, da sonce ni potonilo v morje.

28. 7.: ob 1. uri in 30 minut smo že zapustili mrzlo severno točko in odpotovali proti severnemu mestu Alta, ki je postalo znano v zadnjem času, ko so odkrili v bližini mesta več tisoč let stare poslikave na kamnu. Zjutraj smo si to zanimivost ogledali, nato pa po obilnem zajtrku ob cesti odpeljali proti znanemu severnemu mestu Narvik. Do Narvika smo potovali po razgibani pokrajini v glavnem ob morju, tako da smo morali voziti ob obali ob mnogih zalivih. Večji kraji ob poti: Skibotn, Nordkjosbotn, Andeslev, Setermoen in Bjerkvik. V Narviku nismo mogli kampirati, ker ni bilo prostora za avtobus. Ko smo hoteli prenočiti v Trealdu v bližini, so nas zavrnil, da nimajo dovolj prostora in tople vode. V dokaj slabem vremenu smo nadaljevali pot proti švedskemu Abisku in kampirali 20 km pred mejo v manjšem kampu z motelom.

29. 7.: v dokaj slabem vremenu, saj je skoraj ves čas deževalo, smo si ogledali turistični in smučarski center Tornehamn in začetek nacionalnega parka Abisko ob jezeru Torne. Tu smo imeli v načrtu vzpon na bližnji vrh, vendar nam je dež to onemogočil, zato smo se odpeljali nazaj na Norveško proti Lofotom. Po zajtrku ob jezeru smo se peljali nazaj do Bjerkvika. Občudovali smo drzen most preko fjorda pri kraju Steinsland in seveda prevozili še več mostov na poti proti Melbu, kjer smo morali na trajekt. Ko smo se približali Lofotom, smo pred nami zagledali otočje. Imeli smo občutek, da smo v pravljični deželi; temu je pripomogla tudi čudovita svetloba skozi meglice, ki so se

pojavljale po prejšnjem slabšem vremenu. V Svolværju, glavnem mestu Lofotov, smo iskali informacije o trajektu, saj smo želeli od tu do Skutvika na celini s trajektom. Pot smo nadaljevali do drugega mesta, od koder vozijo trajekti mimo Leknesa do Stramsunda. Seveda smo bili odločeni, da se peljemo do zadnje ribiške vasi z najkrajšim imenom A. Do tja se pride mimo mesta Sorvagen oziroma pred njim Moskensa, od koder vozijo tudi trajekti do mesta Bodo na celini. Ko smo si ogledali vasico A, kjer je z avtobusom skoraj nemogoče kampirati, smo se vrnili v Moskenes in našli kamp. Ker pa je bilo že pozno, dovolilnice za kamp pa prodajajo v turistični pisarni nekaj sto metrov stran, smo pač kampirali brezplačno. Zjutraj smo namreč odšli pred 9. uro, ko pisarno odprejo.

30. 7.: avtobus smo postavili v vrsto za trajekt, saj smo se glede na to, da imamo nekaj prihranka, odločili, da spremenimo načrt in se s trajektom odpeljemo do Bodoja. Ti trajekti na večje razdalje vzamejo najprej vozila, ki imajo rezervacije, ostali pa lahko potujejo le, če je prostor. Ker je trajekt odpeljal ob 10. uri in 45 minut, smo si šli skoraj vsi ponovno ogledat idilično vasico A, nato pa smo se skoraj 4 ure vozili do Bodoja. Takoj smo nadaljevali z vožnjo do kraja Fauske, kjer smo prišli zopet na glavno cesto, ki pelje proti Trondhejmu. Ustavili smo se za kosilo, nato pa nadaljevali vožnjo mimo Mo i Rana do kampa Aspnes (Straum) blizu mesta Mosoen.

31. 7.: kot običajno smo odrinili ob 8. uri in nadaljevali vožnjo do Trondheima mimo Steinkjera. Med potjo smo si privoščili kosilo, ob 17. uri pa smo bili že v Trondheimu. Ogledali smo si Olafov spomenik, Kraljevo palačo, katedralo in novo Olafovo cerkev in se sprehodili po mestu. Ob 19. uri smo se odpeljali naprej mimo Oppdala. Na planoti, ki je približno 1000 m nad morjem, smo prespali na parkirišču ob cesti. Zjutraj je bilo na šotorih ivje.

1. 8.: že pred 8. uro smo nadaljevali vožnjo do Dombasa. Tu smo zopet zapustili glavno cesto, ki pelje s severa na jug, in se podali do morja v kraju Andalsnes. Že malo prej smo zavili na stransko turistično cesto, ki nas je popeljala do čudovitih Trolovih sten z izjemnimi slapovi. Na vrhu, približno 1500 m visoko, smo se ustavili, nato pa se spustili do Sylte ob Norddalsfjordu in se s trajektom prepeljali do kraja Eidsdal, od tu pa zopet prečili do enega najlepših norveških fjordov Geiranger. Skozi mesto Geiranger, ki je polno turistov, saj sta v fjordu zasidrani dve veliki ladji, smo se začeli dvigovati proti najvišjim skandinavskim hribom. V lepem okolju hribov z ledeniki in jezeri smo imeli kosilo, nato pa nadaljevali pot do našega hribovskega izhodišča Lom. V Lomu smo našli prijeten in prostoren kamp, v katerem smo ostali tri dni. V kraju je znamenita najstarejša lesena cerkvena.

2. 8.: ob 8 uri smo se odpeljali ob reki Bovre do Baverdala, kjer smo se z avtobusom povzpeli na 1800 m visoko turistično in smučarsko središče, do kočice Juvasshyta. Tu je na prostranem smučišču smučalo veliko število smučarjev. Vsi razen Dušana, Hrvoja in Ane, to je 28 planincev, smo se pripravili na vzpon na 2469 m visok Galdhopigen v nacionalnem parku Jotunheimen. Pot nas je vodila najprej po skalnih galvanih in grušču do ledenika, ki pa je trenutno kot snežišče. Čeprav poklicni vodniki vodijo na vrh po ledeniku ob uporabi vrvi, smo se mi odločili, da lahko gremo po stezi brez naveze in brez derez. V treh urah smo dosegli vrh, ki je zelo lahko dostopen, le v zadnjem delu je malo bolj strmo snežišče. Imeli smo odlično vreme in enkratni razgled, zato smo si vzeli dovolj časa za fotografiranje in malico. Našo lokacijo smo javili tudi na Radio Sevnica. Brez težav smo se vrnili do avtobusa in v kamp.

3. 8.: ob običajni uri smo se odpravili do največjega evropskega ledenika Jostedalsbren. Peljali smo po dolini reke Bovre in se povzpeli na čudovito planoto, polno jezer, slapov in ledenikov. Spustili smo se do morja v fjord Lustra, ki je podaljšek najdaljšega norveškega fjorda Sogne. V kraju Gaupne smo zapustili morje in se napotili proti ledeniku. V Nigradu je turistični urad in ledeniški muzej, od tu pa smo se z avtobusom še peljali do parkirišča ob jezeru. Do ledenika je še kakšne pol ure ob jezeru. Ledenik je spodaj močno razgiban, iz njega teče veliko vode. Z Janezom, Ivanom, Andrejem, Marijo, Nevenko in Dušanom smo se opremili za ledeniški vzpon in se pod neopazno kontrolo poklicnih vodnikov, če smo dobro opremljeni, podali na ledenik. Seveda ni bilo časa, da bi napravili daljši vzpon, smo pa doživeli, kako je v osrčju največjega evropskega ledenika. Ko smo se vračali v Lom, smo se ob fjordu ustavili za kosilo in nekateri poskusili s kopanjem v mrzlem morju.

4. 8.: ob 8. uri in 30 minut smo se poslovili od prijaznega Loma in se odpeljali do mesta Otta, kjer smo se zopet priključili na glavno cesto, se za kratek čas ustavili ob idilični cerkvi v vasi Kvam in že smo bili pri jezeru Mjosa in v znamenitem Lillehammeru. Ogledali smo si muzej na prostem in smučarsko skakalnico. Mladi norveški skakalci so pridno skakali, mi pa smo se povzpeli na vrh najvišje skakalnice. Ob 14. uri 30 minut smo že peljali proti mestu Hamar in naprej proti glavnemu mestu Oslo. Najprej smo se peljali pred Vigelandov park, nato pa še do smučarske skakalnice Holmenkollen. Ob 22. uri, ko se je mračilo, saj smo bili že močno na jugu, smo se odpeljali v velik kamp v Bogstad v predmestju Osla.

5. 8.: zjutraj smo se peljali v mesto in si najprej ogledali mestno hišo, kjer podeljujejo Nobelove nagrade za mir, si ogledali pristanišče, opazovali vrvež ob pristanku preoceanke in si ogledali še grad nad pristaniščem. Ob 13. uri smo se odpravili naprej mimo Haldena in preko velikega mostu zapustili Norveško. Peljali smo mimo Geteburga in na obali pri Halmstadu našli velik kamp z dolgo peščeno obalo, kjer se Švedi veselo kopajo v dokaj hladni vodi.

6. 8.: zjutraj smo hitro prispeli v Helsinkborg, kjer smo zaključili skandinavsko »klobaso« in se s trajektom prepeljali na Dansko. V Helsingorju smo si najprej ogledali Hamletov grad Kronborg in nato hitro prispeli v Kobenhaven, glavno mesto Danske. Parkirali smo pred znanim zabaviščnim parkom Tivoli, se sprehodili po živahni glavni ulici mimo mestne hiše, kraljeve palače do znanega zbirališča turistov in pristanišča Nyhaven; zlasti so zanimiva pročelja hiš. Nato smo se z avtobusom odpeljali pogledat še morsko deklico, spomenik in simbol Kobenhavna. Na poti proti Nemčiji smo si vzeli čas za kosilo, nato pa nadaljevali vožnjo do Radbyhavna in zapeljali na trajekt proti Puttgardenu v Nemčiji.

7. 8.: vozili smo vso noč, tako da smo bili zjutraj že blizu Nurnberga. Kmalu po kosilu smo blizu Passaua zapustili tudi Nemčijo in že smo bili v sosednji Avstriji. Ko smo obnovili zaloge hrane, smo poiskali kamp v bližini kraja Spital am Pyhrn.

8. 8. : na poti domov smo se ustavili na kosilu pri Ježu in zgodaj popoldne smo bili v Sevnici.

Za nami je 16 dni, polnih čudovitih doživetij, in 9992 prevoženih kilometrov v avtobusu.

Vinko Šeško

Milenini utrinki lepih spominov:

Vinko kapo je čez vse.
Določa, kam se vsak dan gre,
bdi nad nami, sporoči,
kam naslednjič bomo šli,
kaj vse bomo videli.
Vse natanko nam pove,
tudi, kdaj se lulat gre.
Pa še marsikaj ga mika,
koder hodi, vse poslika.

Potuje hišica po svetu,
prijazna, topla, naša vsa.
Na tisoče že kilometrov
jo varno vodita oba.
Za volanom se vrstita,
vozita, bolj malo spita.
Mi varni se počutimo,
cestnih pasti ne slutimo.
Najboljša med najboljšimi vozniki,
Ivan in Franci sta čisto zares!
Če še tako je ozka cesta,
stisneta avtobus in gresta.
V hiški radi se držimo;
je začasen dom za vse.
Ob njej se hranimo, v njej spimo,
ah, le kaj bi mi brez nje.

Naš Matevž je kakor ata,
shrambe nam odpira vrata.
Z vsem mogočim nas postreže,
debele kose kruha reže.
Hrano pridno nam raznaša
in še potrpežljivo vpraša:
»kaj še želiš?«
Kar ga prosiš, vse dobiš.

Je Janez (ml.) vedno na vidiku,
pokrajine nam predstavlja
in nas z zadrege spravlja,
ko se zatakne pri jeziku.
Skrbno literaturo spravlja,
bere, študira in prevaja,
po mestih z nami se sprehaja
in znamenitosti predstavlja.
Janez (st.) včasih nas živcira,
ker »dnarje« kar naprej pobira
in, ko zunaj sonce greje,
že spet skupne denarje šteje.

Rad škrtari, se jezi,
kadar kampi so predragi;
to zato, ker se boji,
da za konec
bi premalo bilo za v lonec.
Kadar gre za posle al denar,
tak mora biti dober gospodar.

Ko pa predolgo že sedimo
in hrbtenica se uvija,
se močno razveselimo,
ko pokliče nas Marija.
Gor in dol ter sem in tja,
si spet nabere moči.
Vsak pokaže vse kar zna,
potem spet lahko se sedi.

Je Dušan fotograf od sile.
Povsod najde si motive
posebne, lepe, zanimive.
Veliko hodi, malo spi,
da čim več v objektiv dobi.
Nič se mu ne mudi.
Lepo počaka,
da vrabček se stušira in pokaka.
Ni kaj - dober izziv
za poseben motiv.

Hrvoje ima tud svoja pota.
Kaj dela, pravzaprav, ne vem.
Gotovo tudi slika
in po kotičkih stika,
a le za čem?
Prav vse pa postoriti zna.
Naj žena se zaveda, kaj ima!

Andrej gostil nas je z medico,
trdil, da govori le resnico,
kak je enkrat za tjujni stikal,
da je podganam zobe cvikal,
pa še in še . . .
Naj bo resnica ali štorija
glavno, da je dobra volja.

Tud Ivan dosti se oglaš
deli napotke, ki po pravici
niso dosti uporabni,
ker so le vici.
No, naj popravim: Nekaj že
reče po resnici,
nekaj pa popopra z vici.

Kaj pa ostali?

Kuhamo, pospravljamo,
časa ne zapravljamo.
V naši družbi lenih ni,
delat znamo čisto vsi.
Pravočasno vse postorimo,
ker Vinka »strašno« se bojimo.
Pa tud po svoje vztrajamo
in včasih ponagajamo.

Ob vrnitvi:

Navdušenje, doživeli več, kot smo pričakovali, razpoloženje na višku nova prijateljstva, občutek pripadnosti veliki družini, ki je bila ves čas zelo povezana, pristrčno slovo z željo, da se še srečamo in skupaj odkrivamo zanimive in neznane dele naše celine.

Zbrala in pripravila: Jasmina Marolt